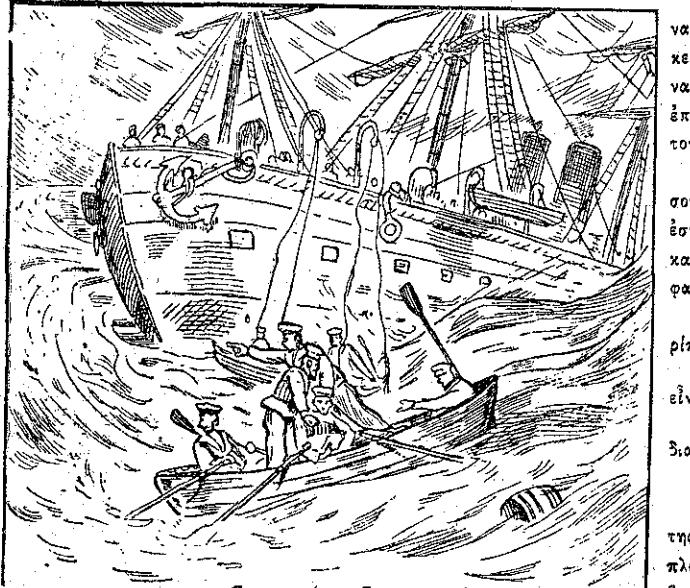

τὸν εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἐπαγρυπνοῦνται ἀπὸ πατρικὸν διευθυντὴν καὶ νουθετοῦνται ἀπὸ εὐλαβῆ λερέα. Φωτίζονται, ἐργάζονται, μορφώνονται. Εὐρίσκουν ἔδῶ δὲ τὸ δὲν εὑρούσας εἰς τοὺς κόλπους τῶν σίκογενειῶν των, εἴτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, δυστυχῆ παιδία, πτωχὰ καὶ ἀπόκληρα. Συγειζούν εἰς ἄλλην ζωήν, μανθάνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς, ἐννοοῦν ποιὸν εἶναι τὸ συμφέρον των, μετανοοῦν διὰ τὰς παρεκτροπὰς των, λησμονοῦν τὸ παρελθόν των, ἀποδάλλουν τὰς κακίας των, καὶ γίνονται ἄλλοι ἀνθρώποι. Καὶ ὅταν λειγῇ ἡ ποιητὴ των καὶ ἀποδιδωνται εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἶναι πλέον ἀγαθοὶ καὶ μορφῶν φίλοι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ !

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἐνας πλούσιος καὶ δυνατὸς ἄρχοντας, καὶ ἄλλο τόσο κακός, πού τον ἐφεδοῦντο δῖοι, εἶδε κάποτε μιὰ γυναῖκα ποῦ ἔχλαιγε, καὶ την ἐρώτησε τί ἔχει.

— Τί νὰ ἔχω, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκεν ἐκεῖνη, πού μου ἐψόφησε ὁ ταῦρος μου! Καὶ τώρα ποιὸς θά μου σύρῃ τὸ ἀλέτρι, γιὰ νὰ δργάσω τὸ χωράφι μου καὶ νὰ ζήσω;

— Μήν κλαῖς, τῆς λέγεις ὁ ἄρχοντας, καὶ ἔγὼ θὰ σου δανείσω ἔναν ταῦρο. Πρόσεξε δύμας νὰ μή τον κακομεταχειρισθῆς, γιατὶ εἶναι μῆνα θὰ γυρίσω νὰ μού τον δώσῃς, δύως σού τον ἔδωσα.

Η πτωχὴ ἐδέχθη τὴν συμφωνία, ἐπῆρε τὸν ταῦρο, καὶ ἐξακολούθησε νὰ δργάσω τὸ χωράφι της.

Σ' ἔνα μῆνα ἐγύρισεν ὁ ἄρχοντας καὶ ἐγύρεψε τὸν ταῦρο του.

— Νά τον, ἀφέντη μου, δύως μού τον ἔδωσες.

— Καλά! ἀμὲ τὸ μοσχάρι ποῦ ἔγένηται;

— Ἐγέννησε; ! Μὰ γεννάει ποτὲ ὁ ταῦρος;

— Καὶ παραγενάει μάλιστα. Ο ταῦρος μου ἔγέννησε, δσῳ τὸν εἶχες ἐτάχεις σου, καὶ μου ἐκράτησες τὸ μοσχάρι.

— Οχι δ ἔνας, ναὶ δ ἄλλος, η ὑπόθεσις ἐτελέσων εἰς τὸ δικαστήριο. Ἀλλὰ σὲ κανένα η πτωχὴ γυναῖκα δὲν ἔκρησεν. Οι δικασταὶ ἐφεδοῦντο τὸν πλούσιον καὶ δυνατὸν ἄρχοντα, καὶ πάντα τοῦ ἔρριχναν δίκη: Γεννάει ὁ ταῦρος!

— Εγύριζεν ἀπὸ τὸ τελευταῖο πειά δικαστήριο, — η γυναῖκα ἀπέπλησμένη, — ὅταν ηράν τὸ δρόμο μερικὰ παιδιά ποὺ ἐπαίζαν καὶ ἐκεῖνα τὸ δικαστήριο.

— Τὰ ωτάμε; λέγεις ὁ ἄρχοντας.

φωμένοι καὶ χρηστοὶ πολῖται, καὶ τότον περισσότερον, δσον περισσότερον κακορίαν εἰς τὸ Ἐφρεδόν. Δύνανται τώρα νὰ ζήσουν ἐντίμως μὲ τὴν τέχνην, τὴν δύσιν ἔμαλον ἐκεῖ μέσα. Οὐδεὶς κινδυνός πλέον νὰ ἐγκληματίσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς φυλακάς. Ἐσώθησαν!

— Τὰ ωτάμει λέγεις η γυναῖκα.

— Δέν μου λέσ, παιδί μου, — ωτᾶ ἀρχοντας τὸ παιδί που ἔχειν τὸν Πρόεδρο, — γεννάεις ὁ ταῦρος;

Τὸ παιδί ἔχαμογέλασε, ἐσκέφθη δλίγον καὶ ἀποκρίθη:

— Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔγω δὲν ξέρω· ὁ πατέρας μου εἶναι ἴκανός.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Ἐκεῖ πέρα ἐτή λίμνη· παραφύλαγεις νὰ μὴν ἔγουν τὰ φύρια καὶ μᾶς φάγουν τὸ σιάρι.

— Μπά! καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔγουν τὰ φύρια ἀπὸ τὸ νερό; ἐρωτᾶ ὁ ἄρχοντας.

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γεννήσῃς ὁ ταῦρος; ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

Τελοστάνω! Η πτωχὴ γυναῖκα εἰς τὸ παιδικὸ δικαστήριο εὑρηκε τὸ δίκηρο της.

— “Α, ἐφώναξε· βλέπω λοιπὸν ὅτι μου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ· δηλαδὴ πεθαίνω μποροῦμε νὰ κουβεντιάσωμε.

— Ομίλει μόνος σου, ὑπέλασεν ὁ Νοσρών περιφρονητικῶς, ἐγὼ δὲν θά σου ἀπαντήσω πλέον.

— Θύ σε ἀναγκάσα, εἰπεν ὁ ισπανός τα βασανιστήρια θά σέ κάμουν νὰ λύσης τὴν γλώσσαν σου, θέλωντας καὶ μή.

Ο μαρκήσιος ἐσιώπησεν, ἀπαθέστατος. Δέν τον ἀπησχόλει τώρα, παρὰ μόνον ἡ σκέψις, πῶς νὰ παλλαγθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του. Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἔτοιλον αἱ χερές του ησαν δεμέναις ἀπὸ εὔκολον, αἱ χερές του ησαν δεμέναις ἀπὸ πίσω, δὲν ἔμποροῦσε νὰ τας κινηθείη διόλου, ἐπρεπε δὲ καὶ νὰ προσέχῃ νὰ μήν έλκηση τὴν προσοχὴν τοῦ δημίου. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας, οἱ Ισπανός, μανιώδης διὰ τὴν περιφρονητικὴν ὁδιαφορίαν τοῦ θύματός του, ἔθηματίζεν ἐπάνω κατώ εἰς τὸ δωμάτιον παράφορος, ὡς ἄρκτος μέσα εἰς τὸν κλωδόν της.

Δυστυχῶς ἐλογάρισες χωρίς τὸν ξενοδόχον. Διότι ὁ καλοκάργαθος κύριος Καρμόνας, εύρων εἰς τὴν εξιμολόγησην τοῦ Γάλλου νέον μέσου διὰ νά τον βασανίσῃ, ἥρχισε νὰ γελᾷ σατανικῶς· κατόπιν ἔθγαλεν ἀπὸ ἔναν ἐρμάριο δλίγον μαύρον ψωμὶ καὶ μερικὰ μρυμάδια, τὰ πα-

βγάλης, σ' ἐτελείωσα! ἐψιύρισεν. Εἶτε ἀπὸ τὴν ἐκπληγὴν, εἶτε ἀπὸ τὸ φόβον, εἶτε ἀπὸ τὸ σφίγξιμον τῆς ρωμαλέας χειρὸς τοῦ ἀντιπάλου, οἱ Μπόγιας ταρπεῖ τὸν Λουδοβίκο Νοσρών δὲν ἔξεσφιγγεν δλίγον τὰ χαλύδινα δάκτυλα του, οἱ δύο Λούης Καρμόνας θάτηνησεν οἰκτρῶς καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ήλικίας του ὁ κακόμοιρος!

‘Αλλ’ ὁ σκοπὸς τοῦ μαρκήσιου δεν ἔτοιλον εἰς τὸ στερήση τὴν Ισπανίαν τοῦ γενναίου τούτου τέκνου της· τὸ σχέδιόν του ήτο ἀλλο. Καὶ ἥρχισε νὰ κόπηται τὰ δεσμά, τὰ δοπιά ἐσφιγγον ἀκόμη τοὺς πόδας του, ἔσακολούθων νὰ κρατῇ δλογέν τὸν ἀντιπάλον του, καὶ λέγων:

— Αγαπητέ μου κύριε Λούη, δέν σας εἴπα διτὶ σὲ λίγο θὰ γίνουμε οι καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου; Νά το! Μου φάνεσθε τώρα πολὺ πολὺ λογικός, καὶ ἡ ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινής φυσιογνωμία σας, ἐπιβεβιώνει τοὺς λόγους μου. Ναί, εἰσθε καλός διότι ἀν εχατε τὴν ἀνησηάν νὰ προσποῆσθε ἀκόμη τὸν κακόν, διέτη δὲν ἔχω διδικον...

— Αὐτὸ τὸ ίδης πολὺ γρήγορα!

— Α μπά! ἐγὼ νομίζω διτὶ σὲ λίγο θὰ γίνωμεν οι καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. “Αμα μὲ γνωρίσετε καλλίτερα, θὰ ίδητε διτὶ δὲν ἔχω διδικον...

Ο χωρίκος ἐπάτλαγεις κατ’ ἀρχὰς διὰ τὴν αἰγαίδιαν μεταδολήν τοῦ δεσμώτου, τὸν ἔνδυτον διάδοχον, καὶ ἥρχισε νὰ τρωγῇ μὲ μεγάλην δρεξίνην καὶ εὐχαρίστησην.

Μολονότι ἥγνότι τὴν μυθολογίαν, τὸ μίσος του δύμως τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικῶταν, καὶ τότε καλὸς ηγεμόρωμα! εὐτυχῶς, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ έθησαν τοῦ Ταντάλου!

Ο μαρκήσιος ἔκρυψεν δσον ήμποροῦσε τὴν δυσαρέσκειάν του· ἀλλ’ ἡ ἀλήθεια εἶπε τὸ θέαμα ἐκεῖνο πολὺ δλίγον τὸν εγοήτευσεν.. Οσον χονδροειδὲς καὶ ἀν ἡτο τὸ λιτὸν γενύα τοῦ δημίου, θὰ σας ζητήσω.

Καὶ μετ’ δλίγον πρόσθετες: — Φαντασθῆτε, ἀγαπητέ μου κύριε περιστολὴν ούσσαρων. Ήση, διότι πραγματικῶς ἥρχισε νὰ τὸν εγένηται στὸν ἄγγλων ούσσαρων. Ή συστολὴ σᾶς

· Σιγά, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν εἶναι καμπάβια...» (Σελ. 358, στήλ. α').

ρέταξεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἔβαλε καὶ μίαν καράφαν μὲ νερὸν καθαρόν, ἐκάθησεν ήσυχα - ήσυχα, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν ζώνην του μίαν μάχαιραν, ἔκοψε τὰ ἐκλεκτὰ ἔκεινα φαγητά, καὶ ἥρχισε νὰ τρωγῇ μὲ μεγάλην δρεξίνην καὶ εὐχαρίστησην.

Μολονότι ἥγνότι τὴν μυθολογίαν, τὸ μίσος του δύμως τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικῶταν, καὶ τότε καλὸς ηγεμόρωμα! εὐτυχῶς, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ έθησαν τοῦ Ταντάλου!

Ο μαρκήσιος ἔκρυψεν δσον ήμποροῦσε τὴν δυσαρέσκειάν του· ἀλλ’ ἡ ἀλήθεια εἶπε τὸ θέαμα ἐκεῖνο πολὺ δλίγον τὸν εγοήτευσεν.. Οσον χονδροειδὲς καὶ ἀν ἡτο τὸ λιτὸν γενύα τοῦ δημίου, θὰ σας ζητήσω.

Καὶ μετ’ δλίγον πρόσθετες: — Φαντασθῆτε, ἀγαπητέ μου κύριε περιστολὴν ούσσαρων. Ήση, διότι πραγματικῶς ἥρχισε νὰ τὸν εγένηται στὸν ἄγγλων ούσσαρων. Ή συστολὴ σᾶς

βασανίζῃ ἡ πενα, καὶ ἀκόμη χειρότερον, ἡ δίψα. Όπωσδήποτε ἐσιώπησε, καὶ ἐπωφελούμενος τῆς ἀπροσεῖσας τοῦ ἔχηρος, ἔξηκολούθησε τὴν προστριβήν τοῦ τοίχου.

Επιτέλους ὁ Καρμόνας ἔχόρτασεν.

‘Απένετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μάχαιραν, ἐσήκωσε τὴν καράφαν, τὴν ἄσπιτον πλέον

